

bringe i Handelen gennem Østersforpagterne i Nykøbing Mors til en Pris af ca. 150 Øre pr. Skæppe à 15 Pund plus Fragten.

De dyrkede Muslinger er imidlertid baade bedre og mere ensartede end de „vilde“ og bliver antagelig ogsaa i Længden billigere; Staten bør derfor gøre noget for at fremme Muslingeavl, dels ved Lovgivning, dels ved Udsætning af Muslingeris paa passende Steder. Staten bør overhovedet føre en vis Kontrol med, at Muslingeris ikke udsættes, saa de hindrer Sejlads eller berettiget Fiskeri, og ligeledes paase, at der vælges Steder, hvor ikke Forureninger i Vandet kan gøre Muslingerne sundhedsfarlige.

Udsatte man for Eksempel aarlig i nogle Aar 10 000 Muslingeris paa passende Steder i Limfjorden, hvad aarlig neppe vilde koste over nogle faa Tusinde Kroner, fik man dog et Fond af Spisemuslinger at ty til om nogle Aar. Hvis disse Ris hver fik ca. 16 m² Areal at staa paa, vilde de kun fylde et Areal saa stort som Sortedamssøen fra Fredens Bro til Østerbrogade. Mange Erfaringer kunde desuden indvindes ved et saadant Forsøg, baade hvad angaar den rette Tæthed mellem Risene, den rette Vanddybde, den rette Aarstid til Udsætningen etc. etc.

Regnede man ikke 4 Kr. pr. Ris som forud omtalt, men kun 2 Kr., noget gaar der jo til Spilde, vilde disse 10 000 Ris om 3 Aar repræsentere en Værdi af 20 000 Kr. i Handelen, og den Plads, de optager i Limfjorden, er forsvindende, Paa en Kvadrat-Fjerdingvej kunde der staa 200 000 Ris med 4 Millioner kg Muslinger, og der er Plads til mange flere Ris i Limfjorden. De smaa hollandske Flodmundinger (ikke Zeudersøen) frembringer aarlig ca. 20—30 Mill. kg Muslinger, og Limfjorden er meget større.

Gennem Henkogning, som man har begyndt paa nu her i Landet, kan en Eksport af Muslinger tænkes iværksat. De mange vilde Muslinger foruden de smaa Muslinger fra Risene (Affaldet) kunde tænkes brugt, foruden til Agn paa Jyllands Vestkyst, til Hønsfoder eller lignende.

Kort sagt, fik det private Initiativ først ret fat i denne Sag, kunde den udvikles betydeligt; thi vi har som faa Steder i Verden Lejlighed til at frembringe umaadelige Mængder af Kød gennem Muslingerne; og kan man i andre Lande benytte Muslinger som Menneskeføde, kan vi vel ogsaa; blot de tages fra frisk Vand og koges snart efter Optagningen, vil sikkert kun de Mennesker, der overhovedet ikke kan taale at spise Muslinger, have nogen Gene deraf. Det er til Dato, saa vidt mig bekendt, ikke bevist, at noget Menneske er død paa Grund af Muslinge-Spisen her i Landet.

Den anden Musling, Østersen, som man kan vente sig en stor Produktion af, er paa Grund af Nutidens Saltholdighedsforhold næsten alene begrænset til Limfjordens vestlige Egne; men her er Arealerne ogsaa saa store, at der er langt frem, inden man ret kan sige, at man har udnyttet dem. De før omtalte smaa hollandske Vande frembringer aarlig ca. 50 Millioner Østers; vi staar foreløbig paa 4—6 Millioner.

Da Bestanden sidst optaltes skønsmæssig, var den paa omtrent 90 Millioner Østers over 7 cm Bredde, og den er vistnok noget lignende nu.

Da Østers ikke bør være mere end 5—6—7 Aar gamle i Limfjorden, før de spises, kunde det synes, at vi fisker for faa af dem med 4—6 Millioner aarlig; men man kan ikke gøre Regning paa et godt Yngleaar hvert Aar, maaske kun omtrent hvert fjerde eller femte; der kræves nemlig en god varm Sommer hertil. Det gælder derfor om, naar man vil videre frem med denne Sag, at benytte de gode Yngleaar, hvor Fjordens Vand kan være saa at sige opfyldt af Sværmyngel, men hvor der dog ikke altid afsættes san overmaade megen Yngel paa Skallerne paa Bankerne.

Jeg havde længe set, at i saadanne Yngleaar afsættes store Mængder af Yngel paa Genstande, som nylig var kommet ud i Fjorden, saasom Hyttefæde, Joller, Badehustrapper etc., først senere forstod jeg, at alle Genstande, der længe har ligget i Fjorden, overtrækkes med en levende Slim af Smaaplanter, saa de ganske smaa Østers ikke let kan naa igennem denne ind til de faste Genstande, de til en Begyndelse maa have at fæste sig til.

Senere faldt mig en amerikansk Bog i Hænde (W. K. Brooks: The Oyster. 1890), og jeg saa deri, at man i Nordamerika havde gjort de samme lagttagelser,